

Kl. 14:10

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Det må jeg jo også sige at jeg kun kan bekræfte. Et af de store problemer er jo den her ledning, Nabucculedningen, som skal sørge for at forsyne os fra Centralasien og Det Kaspiske Hav. Den kommer til at gå igennem Tyrkiet og skal så forsyne Europa.

Vi så jo her i vinter, hvor alvorligt det er kun at være afhængig af Rusland, da syv-otte EU-lande kom til at mangle varme gennem nogle måneder, fordi der ikke er alternative ledninger. Der er Tyrkiet meget vigtig for de alternative ledninger med olie og naturgas for den europæiske forsyning i fremtiden.

Det er også rigtigt, at Tyrkiet jo har slået syv kors for sig ved tanken om privilegeret partnerskab og sagt, at det er de slet ikke interesseret i. Der kan man så tale om, at de skulle tættere ind i udenrigs- og sikkerhedspolitikken. Men sikkerhedspolitisk har vi samarbejdet i NATO, og i udenrigspolitikken mener jeg ikke at Tyrkiet på indværende tidspunkt vil gøre det lettere for os blandt de 27 at træffe beslutninger. Det synes jeg nok man kan se igennem de senere år. Det er jo så heller ikke det Tyrkiet, der i dag, som så skal være med i den fælles udenrigspolitik.

Det er rigtigt, at de ikke ønsker privilegeret partnerskab. Det, der er bevægelsen i Tyrkiet, er jo – og det vil hr. Morten Messerschmidt jo så være glad for – at hvis man afviser dem, eller hvis man siger, at de aldrig kommer til at blive medlemmer, vil de orientere sig til den anden side. Det har vi jo ikke nogen glæde af i det lange løb. Jeg tænker hele tiden på næste generation, næste generations konflikter. Det er altså meget vigtigt, at vi får fjernet de konfliktmuligheder, der ligger for næste generation, og der ligger en risiko her.

Kl. 14:12

Formanden:

Tak til hr. Niels Helveg Petersen. Så er det fru Yildiz Akdogan som medspørger med spørgsmål til udenrigsministeren, værsgo.

Kl. 14:12

Yildiz Akdogan (S):

Tak for det. Jeg vil også takke udenrigsministeren for besvarelsen. Jeg synes, det er lidt interessant her midt under debatten i forhold til europaparlamentsvalget, at når man løber tør for gode argumenter for, hvad man vil i Europa-Parlamentet, så kan man altid trække et kort op, der hedder Tyrkiet. Det er en god, sikker vinder, og det skaber forsidehistorier, og det tror jeg

også ministerens partifælle har indset. Det er jo ikke noget nyt. Angela Merkel har brugt det, da hun kandiderede til kanslerembedet, Sarkozy brugte Tyrkietkortet, da han kandiderede til det franske embede, og også nu prøver hr. Bendt Bendtsen i forhold til sit kandidatur i Europa-Parlamentet. Og det er da lidt interessant, at man ikke kan bruge andre argumenter end at sige »Tyrkiet skal ikke være medlem«, og så har man sin forsidehistorie. Og nu har hr. Bendt Bendtsen også fået sin forsidehistorie.

Men jeg vil egentlig gerne stille et spørgsmål til udenrigsministeren, for nu drøftes der hele tiden det her privilegerede partnerskab, og vi har at gøre med et land, der er i gang med en optagelsesproces, og den går meget langsomt, men processen er sat i gang. Kan udenrigsministeren i dag ikke udelukke, at der ikke er noget, der hedder privilegeret partnerskab? Og kan udenrigsministeren i samme sætning måske også fortælle os, om der nogen sinde har været et case, hvor man har tilbudt et land medlemskab, og hvor processen er i gang, men stoppes pludselig, ved at man siger: Nu skal vi have et privilegeret partnerskab?

Kl. 14:13

Formanden:

Udenrigsministeren.

Kl. 14:13

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

[Lydudfald] ... privilegeret partnerskab eksisterer ikke, eller der er ikke nogen, der har det. Der er forskellige ideer, altså fru Merkel har ideer om, hvad det skal rumme, og der er forskellige ideer, Sarkozy har ideer om, hvad det skal rumme. Så det eksisterer ikke. For øjeblikket er det jo altså en forhandlingsramme, vi går efter, med det formål, at de kan blive optaget som medlem, hvis de har forandret nok, og hvis Europa kan bære det, og der er ikke stillet nogen alternative veje op. Som statsministeren også sagde i går, så skulle man jo heller ikke give nogen fordele undervejs, som betyder, at man får fordelene ved ikke at have medlemskab og dermed heller ikke forpligtelserne ved ikke at få medlemskab – det var sådan nogenlunde det, han sagde i går – og det mener jeg også er rigtigt. Så vi skal jo tænke på, hvad det er, vi gør. Og hvis vi ønsker at få de forandringer i Tyrkiet, som vi ønsker, jamen så er vi jo nødt til at fastholde forhandlingsrammen, der er på nogle og tredive kapitler, og nogle af dem er frosset ned, fordi der altså er Ankaraprotokollen, og det vil sige, fordi Cypernproblemet ikke er løst.